

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 91/05-22

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 25. augusta 2005 v senáte zloženom z predsedu Štefana Ogurčáka a zo sudcov Juraja Horvátha a Lajosa Mészárosa prerokoval prijatú sťažnosť J. H., Z., zastúpeného advokátom Mgr. I. P., Z. 215, vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prerokovanie vecí v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 35/02 a takto

r o z h o d o l :

1. Okresný súd Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 35/02 **p o r u š i l** právo J. H., aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných prieťahov, zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a jeho právo na prerokovanie vecí v primeranej lehote zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. J. H. **p r i z n á v a** primerané finančné zadosťučinenie v sume 30 000 Sk (slovom tridsaťtisíc slovenských korún), ktoré je Okresný súd Žilina **p o v i n n ý** mu vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

3. J. H. **p r i z n á v a** náhradu trov právneho zastúpenia v sume 7 953 Sk (slovom sedemtisícdeväťstopäťdesiattri slovenských korún), ktorú je Okresný súd Žilina

p o v i n n ý vyplatiť na účet jeho právneho zástupcu advokáta Mgr. I. P., do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením z 19. mája 2005 č. k. I. ÚS 91/05-8 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť J. H., Z. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prerokovanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“ alebo „súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 35/02 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

1. 1. Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ podal 27. decembra 2001 okresnému súdu návrh na vydanie platobného rozkazu na zaplatenie sumy 110 537 Sk s prísl. proti odporcovi K., Ž. (ďalej len „žalovaný“).

Pretože sa podľa názoru sťažovateľa vo veci nekonalo, sťažovateľ dvakrát žiadal okresný súd o podanie správy o štádiu súdneho konania a 13. januára 2003 vyzval predsedu okresného súdu na odstránenie zbytočných prietáhov v konaní. Na túto výzvu dostal odpoveď, v ktorej bolo uvedené, že k zbytočným prietahom došlo. Napriek tomu sa podľa sťažovateľa vo veci ďalej nekonalo, preto listom z 8. decembra 2003 urgoval prejednanie veci. V odpovedi na jeho list bolo opätovne konštatované, že v danej veci došlo k prietahom v konaní.

Sťažovateľ je presvedčený, že daný prípad nie je osobitne zložitý, nečinnosťou okresného súdu došlo k tomu, že sťažovateľ sa nemôže domôcť vyplatenia finančných čiastok, ktoré mu neoprávnene nevyplatil jeho zamestnávateľ, pričom podľa jeho názoru využil vo veci všetky zákonné prostriedky, ktoré by viedli k odstráneniu prietáhov.

1. 2. Vzhľadom na vyššie uvedené sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd vo veci vydal tento nález:

„Ústavný súd SR (...) vyslovuje, že v súdnom konaní pred Okresným súdom v Žiline č. 14 C 35/02 došlo (...) k zbytočným prietahom v konaní, čím bolo porušené ústavné právo sťažovateľa (...) zakotvené v Ústave SR, čl. 48 odst. 2 (...), ako aj boli porušené práva (...) zakotvené v ustanovení Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (...) čl. 6 odst. 1 (...).

Ústavný súd SR prikazuje (...), aby Okresný súd Žilina v konaní č. 14 C 35/02 zjednal nápravu a konal tak, aby k ďalším zbytočným prietahom nedošlo.

Ústavný súd SR priznáva sťažovateľovi (...) finančné zadostučinenie vo výške 90.000,- Sk a ukladá Okresnému súdu v Žiline, aby v lehote do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto rozhodnutia (...) vyplatil sťažovateľom (...) sumu 90.000,- Sk ako aj náhradu trov právneho zastúpenia.“

2. Na základe žiadosti ústavného súdu sa k veci písomne vyjadrili obaja účastníci konania: okresný súd, zastúpený jeho predsedom JUDr. P. H., listom z 11. júla 2005 sp. zn. Spr 3528/05, ku ktorému bolo pripojené aj vyjadrenie sudcu JUDr. V. K., a právny zástupca sťažovateľa stanoviskom k uvedenému vyjadreniu okresného súdu z 21. júla 2005.

2. 1. Predseda okresného súdu vo svojom vyjadrení uviedol nasledovné relevantné skutočnosti:

„(...) Súhlasíme s upustením od ústneho pojednania veci.

(...) súd vo veci rozhodol, keď nemá kompetencie vo veci konať. Ide o špecifické nároky v Policajnom zbore, ktoré si uplatňoval príslušník tohto zboru. Jeho spoluúčasť na prietahoch je evidentná, ak ich Ústavný súd ustáli.

Zákonný sudca JUDr. V. K. podal prehľad úkonov súdu v napadnutej veci a k prijatej sťažnosti uviedol nasledovné skutočnosti:

„Na základe Opatrenia č. 4 zo dňa 01. 10. 2004 k Rozvrhu práce Okresného súdu Žilina na rok 2004 veci v senáte 14 C boli pridelené sudcovi Okresného súdu v Žiline JUDr. V. K.

Vec napadla na súd dňa 31. 12. 2001, od uvedeného dátumu boli v konaní vykonané úkony za účelom doručenia návrhu odporcovi vyjadrenia odporcu v konaní.

Po oboznámení sa s obsahom spisu po jeho prevzatí súd zistil, že vec nepatrí do právomoci súdov. Dňa 17. 06. 2005 vydal súd po opätovnom rozbere právnej veci (zistenie oprávneného orgánu, ktorý má vec prejednať a do právomoci ktorého patrí) uznesenie č. k. 14 C 35/2002-67, ktorým konanie zastavil a vec postúpil O. v D.

Z objektívnych dôvodov, najmä značnej pracovnej zaneprázdnenosti predchádzajúcej sudkyne, značného množstva napadnutých vecí v senáte, vznikli v konaní určité prieťahy. Vec bola osobitne zložitá najmä z dôvodu, že navrhovateľ kombinoval v konaní viacero nárokov podľa zák. č. 519/1992 Zb. a zák. č. 73/1998 Z. z., ktoré podriaďoval pod iné hmotnoprávne nároky podľa ust. Občianskeho zákonníka (§ 517 ods. 2 Obč. zák.), predložil viacero listín, a to aj vyjadrení nadriadeného orgánu, ktorému bola vec postúpená z ktorých vyplývala skutočnosť, že o nárokoch sa oprávnený ani jeho nadriadený orgán nerozhodol a spochybňoval svoju právomoc. Navrhovateľ pritom vo svojej žalobe uviedol strohé opísanie priebehu uplatňovania nároku, neuviedol za ktoré obdobie vykonával prácu nad čas, rozsah podľa jednotlivých dní, spôsob výpočtu pričom pri uplatnených nárokoch vo všeobecnosti odkázal len na prehľad o odslúžených hodinách. Teda ani sťažovateľ si nesplnil povinnosti podľa § 79 ods. 1 O. s. p.

Čo sa týka výšky požiadavky na náhradu primeranej nemajetkovej ujmy, tak túto navrhovateľ vôbec neodôvodnil, určil len výšku bez bližšieho vymedzenia utrpenej ujmy, a preto sa k tejto časti nie je možné vyjadriť. Pokiaľ by aj ústavný súd dospel k záveru, že postupom Okresného súdu v Žiline v konaní 14 C 35/02 boli porušené ústavné práva sťažovateľa, výška požadovanej ujmy je v rozpore s ustálenou praxou Ústavného súdu SR, je neodôvodnená a jej vznik a nárok neboli ani preukázané.“

2. 2. Právny zástupca sťažovateľa vo svojom stanovisku k uvedenému vyjadreniu predsedu okresného súdu uviedol, že:

„(...) oznamujeme, že netrváme na tom, aby v predmetnej veci prebehlo ústne pojednávanie. Vo vzťahu vyjadrenia Okresného súdu v Žiline zo dňa 21. 6. 2005 uvádzame, že samotný súd pripustil, že vo veci došlo k prieťahom v konaní pokiaľ Okresný súd Žilina uvádza, že sťažovateľ vo svojom návrhu nepredložil podrobnú špecifikáciu uplatnených

nárokov, tak sme toho názoru, že bolo povinnosťou súdu vyzvať ho na potrebné doplnenie svojho návrhu. Z celého spisového návrhu je však zrejmé, že navrhovateľ riadnym spôsobom predložil prvostupňovému súdu doklady, ktoré požadoval súd a aj požadoval, aby súd vo veci urýchlene konal.

Nestotožňujeme sa preto s vyjadrením Okresného súdu, že si sťažovateľ nesplnil povinnosti podľa § 79 odst. 1 OSP. Pokiaľ ide o špecifikáciu nemajetkovej ujmy tak sťažovateľ nečinnosťou súdu bol vážne poškodený na svojich právach od obdobia podania žalobného návrhu, je v stave právnej neistoty, čo mu spôsobuje aj značné psychické potiaže, preto je sťažovateľ presvedčený, že priznanie požadovanej nemajetkovej ujmy plne zodpovedá požiadavkám ustálenej praxe Ústavného súdu Slovenskej republiky.

Zároveň žiadame, aby nám boli priznané trovy právneho zastúpenia a poukázané na účet právneho zástupcu Mgr. I. P. “

3. Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ich vyjadreniami k opodstatnenosti sťažnosti dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci namietaného porušenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva na prerokovanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Jej prerokovanie na ústnom pojednávaní – vzhľadom na povahu predmetu posúdenia, ktorá je určená povahou tohto základného práva – ústavný súd nepovažuje ani za vhodný, ani za nevyhnutný procesný prostriedok na zistenie skutočností potrebných pre meritórne rozhodnutie vo veci, t. j. rozhodnutie o tom, či namietaným postupom súdu bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov (I. ÚS 40/02, I. ÚS 41/03).

II.

Z obsahu sťažnosti a k nej priložených písomností, z vyjadrení účastníkov konania a z obsahu na vec sa vzťahujúceho súdneho spisu ústavný súd zistil nasledovný priebeh a stav konania vedeného na okresnom súde pod sp. zn. 14 C 35/02:

Dňa 31. decembra 2001 podal sťažovateľ na okresnom súde žalobný návrh „na vydanie platobného rozkazu na zaplatenie sumy 110 537.- Sk s príslušenstvom“ z titulu

nevyplatenia finančných prostriedkov za vykonané služby v rokoch 1997 až 1999 proti žalovanému. Vec bola zaevidovaná ako nejasné podanie pod sp. zn. Nc 3611/01.

Dňa 28. januára 2002 súd vyzval sťažovateľa na zaplatenie súdneho poplatku.

Dňa 4. februára 2002 sťažovateľ zaplatil súdny poplatok.

Dňa 19. februára 2002 bola vec prevedená do registra „C“ a bola jej pridelená sp. zn. 14 C 35/02.

Dňa 12. apríla 2002 súd vyzval sťažovateľa, aby obratom zaslal jeden rovnopis návrhu.

Dňa 22. apríla 2002 sťažovateľ zaslal súdu rovnopis návrhu.

Dňa 13. mája 2002 súd vyzval žalovaného, aby sa v lehote 20 dní vyjadril k návrhu.

Dňa 5. júna 2002 sťažovateľ doručil súdu „*žiadost' o zaslanie stanoviska*“, v akom štádiu sa nachádza jeho vec.

Dňa 20. júna 2002 žalovaný doručil okresnému súdu svoje vyjadrenie k návrhu.

Dňa 11. júla 2002 sťažovateľ doručil súdu „*Urgenciu žiadosti o zaslanie stanoviska*“.

Dňa 2. augusta 2002 súd vyzval sťažovateľa, aby v lehote 15 dní zaujal stanovisko k vyjadreniu žalovaného.

Dňa 12. augusta 2002 sťažovateľ doručil súdu „*Návrh na začatie konania*“.

Dňa 6. septembra 2002 konajúca sudkyňa oznámila sťažovateľovi, že v rámci prebiehajúceho konania „*nie je možné prepracovávať návrh na vydanie platobných rozkazov*“.

Dňa 23. septembra 2002 sťažovateľ doručil súdu svoje stanovisko k vyjadreniu žalovaného.

Dňa 13. decembra 2002 sťažovateľ zaslal súdu „*Urgenciu č. II o zaslanie stanoviska podanie správy o stave zabezpečovania dôkazov do spisového materiálu*“.

Dňa 17. júna 2005 okresný súd uznesením č. k. 14 C 35/02-67 konanie zastavil a po nadobudnutí právoplatnosti tohto uznesenia nariadil vec postúpiť O. v D.

III.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd,

alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. (...)

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných priet'ahov (...).

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná (...).

Ústavný súd si pri výklade „práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov“ garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o „právo na prejednanie veci v primeranej lehote“, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03).

Predmetom konania pred ústavným súdom bolo posúdenie, či postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 35/02 o zaplatenie 110 537 Sk s prísl. z titulu nevyplatenia finančných prostriedkov za vykonané služby v rokoch 1997 až 1999, v ktorom sťažovateľ vystupuje ako žalobca, dochádza k porušovaniu jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prerokovanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Judikatúra ústavného súdu sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov garantované

v čl. 48 ods. 2 ústavy, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitosť veci, správanie účastníka konania a postup súdu (napr. I. ÚS 41/02). V súlade s judikatúrou ESLP ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02). Podľa rovnakých kritérií ústavný súd postupoval aj v danom prípade.

1. Pokiaľ ide o kritérium zložitosti veci, ústavný súd konštatuje, že dĺžka napadnutého konania podľa názoru ústavného súdu nebola závislá od zložitosti veci napriek tomu, že možno pripustiť určitú jej právnu zložitosť. Posúdenie nedostatku právomoci súdu však za žiadnych okolností nemôže trvať takmer tri a pol roka, ako tomu bolo v danej veci.

2. Pri hodnotení podľa ďalšieho kritéria, teda správania sťažovateľa v preskúmvanej veci, ústavný súd nezistil žiadnu závažnú okolnosť, ktorá by mala byť osobitne zohľadnená na jeho ťarchu pri posudzovaní otázky, či a z akých dôvodov došlo v tomto konaní k zbytočným prietahom, teda doterajšia dĺžka napadnutého konania nebola vyvolaná správaním sťažovateľa.

3. Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu a konštatuje, že okresný súd bol v predmetnej veci bez akýchkoľvek zákonných dôvodov nečinný v období od 23. septembra 2002 do 17. júna 2005. Okresný súd teda počas dvoch rokov a ôsmich mesiacov vo veci nevykonal žiadny úkon smerujúci k odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa sťažovateľ ako žalobca v predmetnej veci počas súdneho konania nachádzal, čo je základným účelom práva zaručeného v citovaných článkoch ústavy a dohovoru (pozri napr. I. ÚS 41/02). K prietahom pritom nedošlo v dôsledku zložitosti veci ani správania účastníkov, ale výlučne v dôsledku postupu súdu. Obranu okresného súdu, podľa ktorého určité prietahy vznikli „z objektívnych dôvodov, najmä značnej pracovnej zaneprázdnenosti predchádzajúcej sudkyne, značného množstva napadnutých vecí v senáte“, nemožno akceptovať. V tejto súvislosti treba zdôrazniť, že ústavný súd pri posudzovaní toho, či bolo porušené právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, posudzoval postup súdu, a nie to, či toto právo bolo porušené činnosťou (nečinnosťou) alebo postupom konkrétneho sudcu vybavujúceho danú vec. Preto pri

posudzovaní odôvodnenosti sťažnosti nemožno prihliadnuť na skutočnosti označované ako objektívne vo vyjadrení zákonného sudcu. V tejto súvislosti ústavný súd opakovane uviedol (pozri napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 28/01, I. ÚS 50/01, I. ÚS 108/02, I. ÚS 38/03), že nedostatočné personálne obsadenie súdu a nadmerné množstvo vecí, v ktorých sa musí zabezpečiť súdne konanie, by mohlo len dočasne ospravedlniť vzniknuté prietahy, a to len v tom prípade, ak sa za tým účelom prijali včas adekvátne opatrenia. Ústava v čl. 48 ods. 2 zaväzuje predovšetkým súdy ako garantov spravodlivosti, aby prijali príslušné opatrenia umožňujúce prerokovanie vecí bez zbytočných prietahov, a tým vykonanie spravodlivosti v primeranej lehote. Z vyjadrenia predsedu okresného súdu nevyplýva prijatie účinných opatrení.

Vzhľadom na všetky uvedené dôvody ústavný súd vyslovil porušenie základného práva sťažovateľa na prerokovanie predmetnej veci bez zbytočných prietahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prerokovanie veci v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru, tak ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia pod bodom 1.

4. Pretože vo veci sťažovateľa bolo 17. júna 2005 rozhodnuté uznesením č. k. 14 C 35/02-67, neprichádzalo do úvahy v okolnostiach danej veci rozhodnutie podľa § 56 ods. 3 písm. a) zákona o ústavnom súde.

5. Podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd priznať tomu, koho základné právo alebo sloboda sa porušili, aj primerané finančné zadosťučinenie.

Sťažovateľ požadoval priznať primerané finančné zadosťučinenie vo výške 90 000 Sk, pretože *„je v stave právnej neistoty, čo mu spôsobuje aj značné psychické potiaže“*.

Vzhľadom na okolnosti danej veci ústavný súd dospel k názoru, že len konštatovanie porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prerokovanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je dostatočným zadosťučinením pre sťažovateľa. Ústavný súd preto uznal za odôvodnené priznať mu aj finančné zadosťučinenie podľa citovaného ustanovenia zákona o ústavnom súde, ktoré podľa zásad spravodlivosti, s prihliadnutím na všetky okolnosti

zisteného porušenia práv sťažovateľa, vzhľadom na dlhodobú bezdôvodnú nečinnosť okresného súdu považuje za primerané vo výške 30 000 Sk.

Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia pod bodom 2.

6. Ústavný súd priznal sťažovateľovi (§ 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde) náhradu trov konania vo výške 7 953 Sk z dôvodu trov jeho právneho zastúpenia.

Sťažovateľovi vznikli trovy konania z dôvodu právneho zastúpenia advokátom za tri úkony právnej služby (prípravu a prevzatie zastúpenia a podanie sťažnosti z 9. mája 2005 a podanie písomného stanoviska k vyjadreniu okresného súdu z 21. júla 2005). Za tri úkony vykonané v roku 2005 patrí odmena v sume trikrát po 2 501 Sk a režijný paušál trikrát po 150 Sk (§ 1 ods. 3, § 11 ods. 2 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb), preto trovy právneho zastúpenia sťažovateľa predstavujú celkove sumu 7 953 Sk.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd o uplatnených trovách konania sťažovateľa rozhodol tak, ako to je uvedené pod bodom 3 výroku tohto rozhodnutia.

7. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok, treba pod „právoplatnosťou rozhodnutia“ uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. augusta 2005